

Hyvää äitienpäivää kaikille äideille!

todistaja

MAY / TOUKOKUU 2012 No. 5 VOLUME 87

\$4.00 (HST
INCL.)
3,50 EURO

Postage paid in Cash Vancouver, B.C. Canada
Publications Mail Agreement No. 40028608

Perhepastori Lake Worthissa

Esa ja Säde Ontermä ovat toimineet Lake Worthin, All Nations Church'in (Kotikirkon) perhepastorin tehtävissä viime vuoden syksystä asti. Heidän vastuullaan on pääasiallisesti pyhäkoulu- ja lapsityö. Seuraavan kirjoituksen myötä haluan tutustuttaa Esan ja Säden Todistaja-lehden lukijoille.

Esa, mistä päin Suomea olet kotoisin ja voitko jakaa jotakin myös perheestäsi?

Olen syntynyt Helsingissä ja viettänyt siellä elämäni ensimmäiset viisi vuotta. Hyvinkäällä kului varhaisuoruus keski-koulun loppuun asti. Keravalla asuimme vuoden päivät ennen muuttoamme Kirkkonummelle. Niinpä nuoruusvuodet, lukio sekä ensimmäiset yliopistovuodet että varuusmies aika vierähtivät Kirkkonummella.

Perheeseeni kuului vanhempieni ja minun lisäksi kaksi nuorempaa veljeä, Ari (edesmennyt 2006) ja Pasi, joka asuu Helsingissä. Isäni oli tekniikko, mutta hoiteli markkinointia luontaisena ammattina. Hän työskenteli kivitötteitten ja timantitökalujen parissa. Isälläni oli myös tai-

to saada ihmiset tuntemaan, että heistä välitettiin.

Äitini oli ammatiltaan lastenhoitaja ja toimi lapsena ollessani Kätilö-opistolla ja Töölön sairaalassa. Myöhemmin perheen kasvaessa hän jäi koti-äidiksi. Äitini oli luonteeltaan hyvin käytännöllinen, rakasti uimista ja luontoa, mutta saattoi joskus riemastua hyvinkin tulisesti. Luonteeni puolelta, minusta tuntuu, että olen perinyt puoli-puoli kummaltakin vanhemmaltani. Isältäni lienen perinyt juttupuolen, rakkauden ihmisiin ja äidiltäni taas temperamentin, käytännöllisyyden ja suorasukaisuuden.

Minkälaisia harrastuksia sinulla oli nuoruudessa?

Keskikoulua käydessäni asuimme Hyvin-

Lisa, Laura, David, Säde, Marie ja Eva

käällä ja siellä oli hyvät mahdollisuudet harrastaa sekä hiihtämistä että uimista kavereitteni kanssa. Niinpä talvis-aikana usein livahdimme hiihtelemään viereiseen "kuusikkoon" tai sitten pulahdimme lähellä olevan urheilukeskuksen uimahallin altaaseen. Tuossa uimahallissa suoritin myös elämäni ensimmäisen maisterin tutkinnon, valmistuin nimittäin Uimamaisteriksi ollessani noin 10-vuotias. Pidin myös musiikista. Soitin haitaria ja otin tunteja koulussa.

Milloin tulit uskoon ja mitkä asiat vaikuttivat siihen?

Tein henkilökohtaisen uskonratkaisuni 14-vuotiaana, kun hengessä palaava sukulaismies Jouko Rajala oli kyläilemässä luonamme Hyvinkäällä. Hän pyysi meitä kaikkia polvirukoukseen ja lähti sitten rukoilemaan meidän itsekunkin puolesta. Kun tuli minun vuoroni ja Jouko setä laski kätensä minun ylleni, niin siitä tuli yksi elämäni ahaa-hetkestä. – "nyt tai kenties ei koskaan". Päätöksenteko ottaa Jeesus sydämeeni, tuli kuin salama kirkaalta taivaalta. Siihen tuskin meni viittä sekuntia kauempaa. Yliluonnollinen Pyhän Hengen läsnäolo on täytynyt olla vaikuttamassa siinä hetkessä, koska minä "kiltti Esa" pääsin vapaaksi taakoista, joita en tiennyt edes kantaneeni. (Minut

tunnettiin nimittäin kilttinä miehenal-kuna kerrostalomme ikääntyneen "vartior ryhmän" piirissä).

Pitkätahoisena vaikuttajana uskoontulooni oli myös kuulemani isoisäni ja isäni keskustelut Ilmestyskirjan ennustuksista ja tulevista tapahtumista. Nuo asiat pelottivat minua, en ymmärtänyt niitä, mutta en myöskään epäillyt Raamatun kirjoitusten todellisuutta. Mielenkiintoista oli myös se, että uskoontuloni sai aikaan uutta virvoitusta vanhempieni silloiseen "kylmään aikaan" heidän uskossaan. Nyt he ovat jo siirtyneet ikuisuuteen, Jeesuksen omina.

Miten uskoontulo muutti elämäsi?

Olimme siihen aikaan perustamassa bandia kavereitten kanssa. Minusta piti tulla basisti, mutta kun tulin uskoon niin Jeesus, rukous, seurakunta ja evankeliointi valtasivat minut täydellisesti. Tämän seurauksena suhteeni vanhoihin kavereihin sekä koulussa, että vapaa-aikana muuttui. He halusivat etäytyä minusta, vaikka itse en olisi sitä halunnut. Oman elämäni asioiden tärkeysjärjestys oli muuttunut. Kaverini eivät kaiketi olleet kiinnostuneita Raamatun asioista tai rukouksesta, joihin itse olin sukeltanut täysin voimin. Pian

JATKUU SIVULLA 2

Todistaja

Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the United States of America. Published 10 times a year.

Kirjoituksissa esiintyvät mielipiteet ovat kirjoittajien, eivätkä välttämättä vastaa lehden toimituksen mielipiteitä.

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher

MISSION PRESS SOCIETY

1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: editor@todistaja.com

Päätoimittaja/Editor

Outi Alopaeus: editor@todistaja.com

Tuotanto ja ulkoasu/Production Manager

Keijo Sakara: keijo@todistaja.com

Rahastonhoitaja/ Treasurer

Annele Kusmin

Oikoluku

Airi Tomminen, Helena Rantanen,
Terttu Karhinen, Veera ja Klaus Lehtimäki

Aluetoimittajat

Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

Toimituskunta

Erkki Ahonen, Liisa Lienes, Osmo Pieniniemi,
Eljas Rossi, Ulla Saari, Aimo Selin.

Yhdyshenkilö Suomessa

REIJO METSÄLÄ
Velhontie 2 G 58 48350 Kotka
Puh 044.555.2506

Ilmoitushinnat:

\$10.00 palstatuuma.
Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset \$20.00.
kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

Kanadassa ja USA:ssa:

Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

Kanadassa: \$35.00. (sis. GST)
Kanadasta Yhdysvaltoihin \$40.00.
Tilaus Kanadasta muihin maihin \$45.00

USA: US \$40.00
Tilaus USA:sta muihin maihin US \$45.00

Suomesta:

Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampoon nimellä
Totuuden Todistaja (koko nimi),
tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 40 euroa.

Muista maista:

CAD \$45.00, US \$45.00 tai 40.00 euroa.

OSOITTEITA

Lähetyskoordinaattori

Ari Rocklin
1908-620 Toronto St.
Victoria BC V8V 1P7
E MAIL: ari.rocklin@lahetys.info www.lahetys.info

Lähetyskassa USA

Ulla Saari
6804 Trade Wind Way, Lantana
FL 33462-4048 USA

ISON KIRJAN KOORDINAATTORI

Sylvia Rukkila
sylviarukkila@sympatico.ca

\$4.00 (HST INCL.) 3.50 euroa
HST No. R 121903561

Publications Mail Agreement No. 40028608

We acknowledge the financial support of the
Government of Canada, through the Canada
Periodical Fund (CPF) for our
publishing activities

Canada

Perhepastori Lake Worthissa

JATKOA ETUSIVULTA

sain kuitenkin uusia ystäviä seurakunnan nuorista menetettyjen tilalle.

Ollessani vielä 14-vuotias, kuulin Jumalan kutsun Hänen valtakuntansa työhön. Milloin, missä ja kuinka se tulisi tapahtumaan, en tiennyt, mutta tiesin sydämessäni, että Hän oli kutsunut. Tuo tietoisuus on joka päivä, siitä alkaen, värittänyt elämääni.

Kuinka sinä ja vaimosi Såde tapasitte toisenne?

Jo ennen kuin Såde ja minä tutustuimme toisiimme, olivat meidän vanhemmamme ystäviä keskenään. He kävivät samassa seurakunnassa, Helsingin Saalemmissa ja olivat mukana sekä kuorossa, että torvisoittokunnassa. Sitten 1960-luvun lopulla Såde ja hänen vanhempansa (Paavo ja Sirkka Koivukangas) muuttivat Amerikkaan.

Vanhempamme olivat yhteydessä toisiinsa vielä muutonkin jälkeen. Ollessani kansakoulussa minulla oli kirjeenvaihtoystävä Englannista. Suomen kouluissa suositeltiin englannin kielen edistämiseksi tällaista kirjeenvaihtoystävyyttä. Seurauksena siitä oli että tämä englantilais-tyttö ei ymmärtänyt hämäläisen 'höyryjä' ja kirjoittelu loppui hyvin lyhyeen. Minulla kuitenkin pyysi halu edistää englannin taitojani ja vanhempieni kehotuksesta kirjoitin Sä-

teelle. Siitä alkoi meidän 11-vuotinen kirjeenvaihtomme. Mutta sitten 70-luvun loppuun mennessä se väheni ihan olemattomiin – meistä oli tulossa aikuisia eikä kirjeenvaihdossa ollut enää sitä taikaa ja "romanssikin puuttui". Kunnnes sitten 1983 Såde tuli Suomeen Raamattuopiston talvikurssille. Tapasimme pari kertaa ennen hänen opintojensa alkua, kunnes sitten talvikurssin päättöpäivänä juhlatilaisuuden jälkeen, kaappasin Säteen autoajalulle. Siinä ajelumme aikana pyysin häntä jakamaan elämänsä kanssani. Minua jännitti ihan mahdollisesti, mutta säikähdin vieläkin enemmän, kun Såde antoi myöntävän vastauksen.

Milloin tienne johti tänne Atlantin toiselle puolelle?

Kävimme Floridassa, minulle ensimmäistä kertaa, kesällä 1984. Sadehän oli asunut Floridassa 70-luvulla. Tulimme tänne kesäksi kokeilemaan, jos sopeutuisin paikalliseen kulttuuriin. Sitten 1986 muutimme tänne pysyvästi. Alkuaikoina tein kaikenlaista työtä, mitä vain oli tarjolla. Maalasin taloja, autoin kivimuurauksissa, puiden katkomisessa ja kattotöissä. Muistan erään hauskan tapauksen noilta ajoilta, kun kiipesin edesmenneen Pertti Varjon talon katolta juuri tervattuun kouruun – "siinä oli puolet äijästä tervattuna, höyhenet vain puuttui". Autoimme myöskin Lake

Worthin seurakunnan nuorisotyössä.

Myöhemmin sain töitä Floridan valtion terveysvirastosta ja muutimme täältä La Bellen pieneen kaupunkiin. Pari vuotta sen jälkeen minulle avautui tilaisuus työskennellä Floridan Yliopiston Maataloustutkimuskeskuksessa Immo-kaleessa. Siitä alkoi jo kolmattakymmentä vuotta kestänyt maatalousurani. Se, mitä teen nykyään olisi helpompi näyttää todellisuudessa kuin kuvailla kirjoittamalla. Pääasiassa teen maatalouden, etenkin sitrustuotannon, teknistä neuvontaa. Kehitän menetelmiä ja laitteistoa, jotka edistävät tuotantoa, säästävät työvoimaa ja materiaaleja, suojelevat ympäristöä ja ovat taloudellisesti yhtiölle kannattavia.

Voisitko kertoa myös perheestänne?

Meillä on Säteen kanssa täysikäden vahvuinen tenavakaarti. Lapsemme ovat kaikki uskossa ja tällä hetkellä 17-24 vuotiaita. Marie, vanhin, valmistuu South Eastern University'stä vieraskielisten englannin opettajaksi nyt keväällä. Eva, toiseksi vanhin, on mukavasti naimisissa ja on yhden lapsen äiti. "Kiitos Eva!" Olemme nyt isovanhempia. David, keskimäinen, valmistuu keväällä liikehallinnon alalta Warner University'stä. Lisa, toiseksi nuorin, on

JATKUU SIVULLA 9

TOIMITTAJAN PÖYDÄLTÄ

Kirsikkapuun kukat muistuttavat meitä kevääntulosta ja ajasta, jolloin ostamme äideille kukkakimpun. Tavan mukaan toukokuun lehdessä on monia kirjoituksia omistettu äideille. Tässä painoksessa on myös teemana "perhe" ja löydät mielenkiintoisia kirjoituksia tästä aiheesta. Lake Worthin seurakunnassa on uusi työntekijä,

"perhepastori" Esa Ontermä. Saatte lukea Sanna Mutkan mielenkiintoisen haastattelun hänestä.

Niin kuin varmasti ymmärrämme, perhe oli Jumalan idea. Ennen kun Jumala loi Adamin, kaikki oli Hänen mielestään hyvää. Mutta sitten Jumala sanoi: "Ei ole hyvä, että ihminen on yksin" ja Jumala loi Eevan. Tässä oli ensimmäinen "perhe". Miten ihanaa on, ettei meidän tarvitse elää yksin. Perheenä saamme nauttia yhdessäolosta ja elämisestä. Ei se tietysti aina ole ihanaa. Jokaisessa perheessä on joskus vähemmän mukavia aikoja – voi olla on murhetta, sairautta, eripuraisuutta ja kaikenlaisia vastoinkäymisiä.

Monia vuosia sitten perhekuviot olivat erilaisia. Useinmiten samassa kodissa asuivat vanhemmat, lapset ja isovan-

hemmat. Uskon, että tämä oli sitova tekijä perheessä. Se toi lapsilla turvallisuudentunteen. Tämän päivän perhekuviot ovat aivan erilaiset. On tietysti vielä ihmisryhmiä, joissa perheet asuvat isovanhempien kanssa. Yleisesti ottaen, tämä ei ole enää todellisuus. Tilastot yksinhuoltajaperheistä ovat aivan hälyttäviä. Nykyään koulussa olet jo "erilainen", jos sinulla on molemmat vanhemmat. Pahinta mielestäni on se, kun lapsella on kaksi äitiä tai kaksi isää. Vihollinen tietää olevansa voiton puolelle, saadessaan perheen hajoamaan.

Mitä sitten voimme tehdä isinä, äiteinä, isovanhempina lastemme hyväksi. Rukoilla heidän puolestaan. Jumala on antanut meille auktoriteetin taistella heidän puolestaan esirukouksin. Isät ja äidit, joilla vielä on lapset kotona, opettakaa heitä rukoilemaan. Muistan mukavan tapauksen, jonka ystäväni kertoi omista lapsistaan. Tämä äiti opetti poikansa (4 ja 2 vuotiaat) rukoilemaan aina iltarukouksen. Eräänä iltana poikien isoäiti oli hoitamassa heitä ja oli aika mennä nukkumaan. Tavan mukaan pojat rukoilivat iltarukouksen. He rukoilivat kaikkien sukulaistensa puolesta. Mummin sydäntä liikutti, kun hänenkin nimi tuli mainituksi. Mutta sitten mummilli oli ihmettelemistä, kun pojat alkoivat rukoilla heidän tulevien vaimojensa puolesta! Kun kuulin tämän kertomuksen, ajattelin että siinä on viisas äiti. Vaikka lapsemme lähtevät kodistamme, voimme silti viedä heidät Jumalan eteen joka päivä ja luottaa siihen, että Hän kuulee ja vastaa rukouksiimme, ja pitää heistä huolen. Jatketaan uskossa rukousta lasten ja lastenlasten puolesta.

OUTI

Toimitus haluaa kiittää yhteyshenkilöitä ja teitä, jotka olette uudistaneet tilauksenne. Seuraava lehti on kesä/heinäkuun numero, joka ilmestyy kesäkuun puolella. Elokuun painoksen teemana on "Vainiot ovat vaalenneet". Kirjoitusten tulee olla toimituksessa heinäkuun 3. päivään mennessä. Paljon onnea ja taivaan isän siunausta kaikille äideille!

Pääkirjoitus

Perhe, yhteiskunnan peruspilari

Pastori Veikko Aro-Panula

Ensimmäisen perheen tämän maan päälle perusti Jumala jo luomistyösään paratiisissa. Perhe on myös ensimmäinen ja tärkein hallitus, eli solu, jonka pohjalta rakentuvat muut hallintomuodot. Perheessä isä edustaa presidenttiä, äiti pääministeriä ja lapset hallituksen jäseniä.

Jokainen nuori unelmoi onnellisesta ja hyvästä perheestä, jossa rakkaus ja hyvä sopu vallitsee. Monet romanttiset lasten kertomuksetkin päättyvät usein lauseeseen, ja sitten he elivät elämänsä onnellisina loppuun asti. Kunpa näin voisikin olla. Nykyään on aivan liian paljon avioeroja ja kotien hajoamisia, ja eniten niistä kärsivät lapset, siis tuleva sukupolvi.

Hyvä perheyhteys on suuri lahja ja voimavara kaikille perheen jäsenille. Se antaa hyvän ja terveen kasvupohjan lapsillemme ja ilon vanhemmille. Voidaan sanoa, että yhteiskunnan hyvinvointi perustuu kaikkein eniten perheiden hyvinvointiin. Jos perheet voivat hyvin ja niissä ylläpidetään ja seurataan Jumalan avioliittoa ja perheelle antamia terveitä periaatteita, niin koko yhteiskunta voi silloin hyvin.

Suomen Evankeelinen Alianssi on julistanut vuoden 2012 teemaksi: ”Rakas perhe.” Julkilausumassaan 25.01.2012 he sanovat: ”Suomalaisen hyvinvointivaltion pilarit alkavat rapistua, arvioi poliisiylivaltaja Mikko Paatero. Pilarit rapistuvat, koska niiden perustukset ovat murentuneet. Arvoperustamme on kristillisessä uskossa. Kun arvopohja murenee, joutuvat peruselementit, kuten perhe, kovan paineen kohteeksi. Paineen alla murtuu myös yksilö, joka kokee epäonnistuneensa. Monissa kulttuureissa ajatellaan, että on jotenkin kunniaikkaampaa surmata itsensä kuin myöntää epäonnistuneensa. Ihminen on silloin saapunut epätoivon viimeiselle rajalle. Kristinuskoon kuuluu vahvasti epäonnistumisen myöntäminen ja anteeksianto Jumalan edessä. Kristillinen usko saattaa näyttää synkältä synnintunnustuksineen. Mutta tähän kätkeytyy suuri armollisuus ja rohkeus. Uskallan myöntää epäonnistumiseni, eikä se ole kaiken loppu.”

Edellä oleva julkilausuman osa tuo selvästi esille kristillisen uskon ja perheen merkityksen yhteiskuntamme peruspilarina. Perheen menestymiselle ja hyvinvoinnille on oleellisen tärkeää, että Jumala ja

hänen ohjeensa otetaan huomioon perheen normaalissa elämänmenossa. Ennenkaikkea lapsille se tuo turvallisuuden tunteen. Vaikka isä ja äiti eivät olisikaan aina läsnä niin Jumala on, ja hänen enkelinsä voivat varjella ja suojella.

On syytä uudelleen arvioida perheidemme ja sukulaistemme suuri merkitys. Voisimmeko pitää tiiviimpää yhteyttä sukulaisiimme? Voisimmeko antaa enemmän aikaa, ja nimenomaan laatuaikaa, aviopuolisollemme ja lapsillemme sekä osoittaa, että he ovat meille todella tärkeitä. Rakkaus ja välittäminen ilmenee pienissä teoissa, ajan ja huomion antamisessa.

Miten voisimme vahvistaa oman perheemme yhteyttä? Onko Jumala ja syntiemme sovittaja Jeesus mukana perheemme elämän kuvioissa. Sillä vain hän voi yhdistää perheenjäsenet toisiinsa aivan uudella ja ihmeellisellä tavalla. Kun Jumala on kuvioissa mukana, niin silloin ei epäonnistuneinkaan koe elämänsä loppuvan, vaan aina löytyy uuden ja usein paremman ja kirkkaamman tien alku.

PASTORI VEIKKO ARO-PANULA

Kevät

Aamuauringon säteet jo kultaa maata,
linnun laulua kuuluu, ne ei vaieta saata,
Kevät kaunis on koittanut pohjolan maassa,
ilo riemu jo raikuu, kukat kukkivat haassa.

Uusi elämä versoo, kaikki kuolleista herää,
kimalainenkin kukista metta kerää.
Uuteen loistoonsa pukeutuu harmaa maa,
vain Jumalan ihme tään aikaan saa.

Kuin keväinen laulu on sydämen soitto,
kesän tuoksut ja tunteet kuin aamun koitto.
Ei voi sanoiksi pukea ihmettä kevään,
sen täytyy kokea, tuntea, elää.

Minä itsekin koen, kun elämän uuden,
tunteet herkäksi muuttuu,
koen muutoksen suuren.
Vain kevät sen aina aikaan saa,
se monien sydämen valloittaa.

Tellervo Vainio

Uskovaisille vanhemmille ja isovanhemmille

Isäni ja isoisäni olivat helluntaisaarnamiehiä, kertoi tunnettu uskovainen tiedemies TV-ohjelmassa. Heidän vilpittömän uskonelämänsä vaikutti sen, että hänestäkin tuli uskovainen.

Sinä uskovainen isä, äiti, mummo tai vaari olet erikoisen tärkeä vaikuttaja omien lastesi ja lastenlastesi elämässä. Tuon tiedemiehen tavoin kymmenet ja sadat uskoon tulleet ovat todistaneet, että äiti tai isä tai muut sukulaiset vaikuttivat esimerkillään sen, että hekin päättivät tehdä oman ratkaisunsa ja ottaa vastaan Jeesuksen.

Kun vanhemmat seuraavat lastensa elämää ja rukoilevat heidän puolestaan, se on usein todellista taakan kantamista. Pelottaa, että tämä maailma vie heidät, sillä houkutukset ovat niin suuret. Yhteiskunta on muuttunut niin vapaa-mieliseksi, että tuskin minkäänlaista elämäntapaa pidetään enää syntinä tai pahana. Painet uskovien kotien lapsilla ovat todella suuret koulumaailmassa ja työpaikoilla. Siksi vanhemmat huutavat kuin tuskassa Jumalan puoleen:

”Varjele Herra, pidä kiinni!”

Tämä uusi polvi katsoo kaiken keskellä vanhempiaan ja isovanhempiaan kuin turvaa haki-en, vaikka eivät siitä kertoisikaan. Lapsena he ovat nähneet esimerkin siitä, kuinka uskovaiset elävät. Se on aina heillä kaikkien maailman tarjousten taustana. Joku todistaa heidän sisimmässään, että tuo vanhempien elämä on sitä hyvää ja oikeaa elämää. Ja siksi kaikki paha ja alhainen tympäisee heitä. Vanhempien antaman esimerkin takia heillä on kyky tajuta, mikä on hyvää ja mikä pahaa.

Siis sinä uskovainen vanhempi olet todella tärkeä tekijä suvussa. Ole uskollinen rukouksellesi ja palvele Herraa kokosydämisesti. Sinun elämäsi vaikuttaa ratkaisevasti nuorempien valintoihin. Herran avulla voit olla suureksi siunaukseksi sukusi keskellä. Ole vahva uskossasi, sillä tehtäväsi jatkuu niin kauan kuin elämää riittää.

LM

Anneli Hentula

On yksi paikka maailmassa, jota en voi koskaan unohtaa. Ihanimmat lapsuuteni muistot ovat sieltä. Isoäidin talo oli punainen, vahva hirsitalo. Suuret puut ympäröivät sitä aivan kuin turvaa antaakseen ja suojatakseen kylmiltä pohjoistuulilta. Kuitenkin siellä riitti avointa kenttää auringon loistaa niin etelästä kuin lännestä.

Tämän punaisen hirsitalon takana oli iso mäki, liian iso kolmevuotiaalle kiivetä. Mäki oli täynnä erilaisia pensaita ja puita. Voin yhä mielessäni kuulla kuinka voimakas, vihainen pohjoistuuli puhalsi metsässä. Lapsena hieman pelkäsin näitä myrskyisiä öitä. Mutta oli aina niin mukava herätä aurinkoiseen aamuun ja kuulla isoäidin kutsuvan minua aamiaiselle. Isoäitini talossa oli kaksi huonetta. Minä nukuin ison keittiö-olohuoneen takana olevassa huoneessa. Tämä huone oli lämmin ja kodikas kahden ikkunan

Isoäidin talo

kanssa ja sinne leijuivat keittiöstä kaikki herkulliset tuoksut aamuisin. Tuoreen leivän, kahvin ja kananmunien tuoksu sai minut usein hyppäämään ylös sängystä niin nopeasti kuin mahdollista.

Aamiaisen jälkeen nautin vain olostani aurinkoisella kuis-tilla. Kuuntelin kukon komenteluja joukoilleen. Isoäidilläni oli kanakoppi takapihalla, mistä tuoreet munat olivat kotoisin joka aamu. Muis-tan kuinka pelkäsin kukkoa. Minulle se oli vain niin kuin mikä tahansa, iso, vihainen lintu, mikä ei pitänyt minusta. Täytyy sanoa, että tunne oli molemminpuolinen. Muuten, kukko oli se joka opetti minut kiipeämään mäen päälle, ja nopeasti!

Isoäidin talon vieressä oli mukava, pieni puutarha. Eräänä aamuna olin syömässä marjoja isoäidin pensaista. Näin kanoja joka paikassa, mutta kukkoa ei näkynyt missään. Ei, ennen kuin näin ”linnun” juoksevan minua kohti siivet levällään ja kuulin sen tutun äänen mutta, mutta, mutta. En jäänyt odottamaan herra Kukon kysymystä, mitä kuuluu. Ennen kun huomasin, löysin itseni juoksemasta kohti mäkeä ja il-

man ongelmia hyppäsin jopa reunakivien yli kunnes tiesin ettei kukko voinut seurata minua enää korkeammalle.

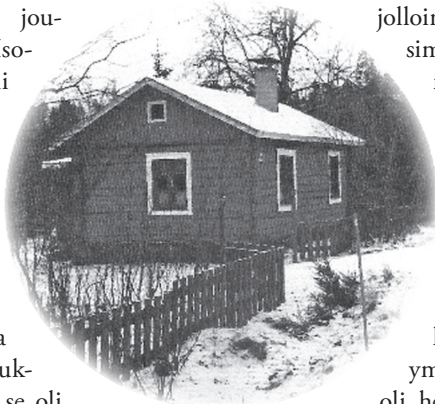
Siellä minä istuin kalliolla sydämeni hakatessa kuin vasaranlyönnit. Mutta siitä päivästä lähtien aloin seikkailla mäen ympärillä. Muistan päivän, jolloin pääsin ensimmäisen kerran sen harteelle. Olin hengästynyt ja yritin vetää itseäni ylös puun oksien avulla. Käännyin ympäri, näkymä oli henkeäsalpaava!

Isoäidin talo tuntui olevan kuin pieni, punainen nukkekoti siellä alhaalla.

Pystyin näkemään kaikki naapurit muutaman kilometrin säteellä. Minulle se oli koko maailma. Tunsin olevani kuin kuningatara kukkulalla. Vuodet vierivät, ja näin maailmaa hieman laajemmalti kuin vain isoäidin taloon.

Olen nähnyt joitakin eri maita, lentänyt maanosien välillä, mutta isoäitini talolla tulee aina olemaan erityinen paikka sydämessäni. Etenkin piiloutua tämän maailman murheilta.

ANNELI HENTULA
SUOMENNOS AT

Hetkiä elämästä

Muistelmia

Vietimme 2000-luvun äitienpäivät useimmiten Suomessa. Siltä ajalta jäi mieleeni hyvin koskettava muisto.

Suomessa juhlitaan äitienpäivää suurena juhlena. Presidentti palkitsee vuoden äidin mitalilla, koko maassa on juhlapu-tus, perheissä juhlitaan äitejä kukkasin ja lahjoin. Minulle äitienpäivä Suomessa oli usein erikoisen vaikea koska lähiperhe oli kaukana. Ystäväperheissä juhlittiin lasten kanssa, minulle se päivä oli pitkä ja ikävä. Muistelin kuinka kotona Kanadassa poikamme Arin perhe oli luonamme päivällisellä tai sitten he veivät meidät ”ulos” syömään.

Oli taas yksi äitienpäivä ja murehdin mielessäni. Tyttöjäkin oli ikävä. Olimmehan vain muutamaa päivää aikaisemmin tulleet Suomeen. Yllättäen tuli mieheni Jaakon kännyyn puhelin-soitto hänen kaukaisen sukulaisensa pojalta ja minua pyydettiin puhelimeen. Hämmästykseni oli suuri. Kysyin miksi hän halusi puhua juuri minulle, ja mistä hän oli saanut numeromme? Hän kertoi haluavansa onnitella minua äitienpäivän johdosta. Tulin todella iloiseksi ja liikuttuneeksi tästä yllätyksestä soitosta. Jumala osoitti näin minulle Hänen rakkauttaan.

Suomessa on kuitenkin paljon äitejä, joita kukaan ei muista. Eräänä äitienpäivänä meillä oli ilo Ruut ystäväni kanssa vierailla palvelutalossa. Lauloimme siellä heidän kanssaan ihania, tuttuja hengellisiä lauluja. Iloksi heille ja itsellemme. Hoitajatkin, jotka olivat nähneet paljon vaivaa tilaisuuden järjestämisessä, iloitsivat kanssamme ja lauloivat myös mukana. Suomalaiset vanhat, hengelliset laulut ovat maailman kauneimpia.

Äitienpäivä voi olla vaikea myös niille, jotka eivät ole koskaan kokeneet ”äidin osaa” tai jotka ovat menettäneet äitinsä tai vaikka lapsensa. Vuosia sitten perheellämme oli ilo pitää tytönämme Leahaa. Hän oli yllättäen menettänyt äitinsä 14-vuotiaana. Muistan kuinka äitienpäivä oli hänelle vaikea. Hän oli onnellinen perheessämme ja rakastimme häntä kuin omaa lastamme. Emme kuitenkaan korvanneet omaa äitiä.

Jaakobin kirjeessä on kehoitus: ”Puhdasta, Jumalan ja Isän silmissä tahratonta palvelusta on huolehtia (muistaa) orvoista ja leskistä...” . Voimme lisätä: ”Ja muistakin yksinäisistä.”

ARMI ROCKLIN

Sateet lähetä

Kaikkina aikoina Jumalan antamat sateet ovat koskettaneet maailmaa. Azusa kadun herätys runsas sata vuotta sitten, saa meidät tuntemaan syvää kaipausta odottamaan hengellistä sadetta myös tänne pohjolaan. Ei niin, ettei Jumalan sade ole koskettanut skandinaviaa, kyllä, mutta viime vuodet ovat olleet kuivia aikoja monien seurakuntien elämässä.

Odotammeko me seurakuntina hengellistä sadetta? Mitä ”herätyksen” sade toisi meille tullessaan? David Mainse määrittelee herätyksen näin: ”Herätys on uskonelämässä kuolleiden ja uneliaiden kristittyjen päälle voimakkaasti lankeava Jumalan läsnäolon mykistävä tunne; se elvyttää asiat, joiden Jumala suunnitteli olevan normaaleja kristillisessä elämässä.” Jos herätys on tätä, niin se vastavuoroisesti vaikuttaa uskovissa seurakuntaelämään. Se elvyttää rakkauden Jumalan Sanaan. Se tuo tullessaan pyhyden ja saa aikaan parannuksen mieltä ja sisäistä uudistumista, halun olla uskovien yhteydessä ja vaikuttaa tuskaa uskovien sydämissä kadotetun maailman puolesta.

Kaiken edellä mainitun seurauksena ihmiset pelastuvat ja ihmeet ja tunnusmerkit alkavat seurata. Se saa aikaan palvelevan mielen, tinkimättömän uskon Jumalan Sanaan ja sen noudattamiseen. Oivalletaan Jumalan suu-

ruus uudella tavalla, kun uskovat käsittävät Jumalan voiman ja heidän käyttöönsä annetut rajattomat voimavarat. Heidän odotuksensa muuttuvat myönteisiksi, se antaa vastauksen masennukselle ja johtaa luovien aloitteiden tekemiseen. Seurakunnasta tulee rakastava ja ylistävä, joka huolehtii uskovien, kuin pelastumattomienkin tarpeista. Siitä tulee elinvoimainen ja toimiva, joka varustaa ihmisiä löytämään ja käyttämään hengellisiä lahjoja, sekä voiman palvella muita. Englantilainen pastori William Jenkyn kirjoittaa: ”Herätys on kristinuskon kevät, se on elämän ja ilon uudistumista. Se on aikaa, jolloin nuoret vastakään-tyneet puhkeavat elämään ja toimintaan. Seurakunta jatkaa työtään ja uurastustaan tuorein voimin. Ilma on leuto ja levittää suloisia tuoksua. Maisema vilisee eläviä lupauksia vanhurskauden ja rauhan runsaasta sadosta. On pyhyiden riemuvuosi. Suloinen lämpö täyttää koko seurakunnan ja virkistää sitä. Taivaallisen ilon ja riemun sateet laskeutuvat lempeästi runsaina. Jokainen tuulen henki kantaa mukanaan riemukasta elämää.”

Varmasti meidän on syytä rukoilla, että Herra herättäisi hengellisesti haaleat ja kylmät sydämet ja laskisi läsnäolonsa voimakkaan tunteen sydämiimme niin, että meidän henkemme täytetään ensirakkauden hehkulla ja voimalla ja antakoon Herra meidän elää vielä suuri sateen aika tämän maan keskellä.

PASTORI MARTTI KALLIONPÄÄ

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen.

“Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla” (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kadotukseen.

2. Jumala rakastaa sinua.

“Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. “Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman” (Apt. 4:12).

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi. Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. “Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimensä” (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. “...joka ei uudestisyntynyt ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa” (Joh. 3:3).

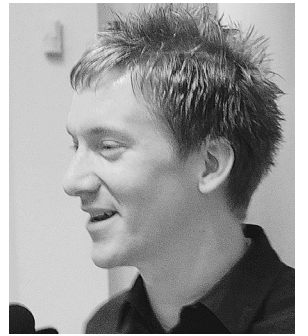
5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minun puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Ylistyskoulu 13

Raamatullisia tapoja ylistää Jumalaa

Pastori Petri Kosonen

Olemme noin viiden artikkelin verran käsitelleet ylistyksen voimaa, mitä tapahtuu, tai voi tapahtua, kun ylistämme Jumalaa. Voisimme jatkaa kyseistä aihetta, mutta tässä artikkelissa käsittelemme hieman raamatullisia tapoja ylistää Jumalaa. Osa näistä ilmaisutavoista ovat tulleet jo esille aiemmissa artikkeleissa, sekä raamatunkohdissa, hepreankielisten sanojen merkityksissä ja myös esimerkeissä. Silti katsoimme vielä yhteenvetona joitakin Raamatun esilletuomista tavoista ylistää Jumalaa. Monet esimerkit löytyvät Vanhasta testamentista, eritoten Psalmeista. Joskus jotkut ovat käyttäneet tätä argumenttina sille, että nämä kuuluisivat pelkästään vanhaan liittoon. On hyvä muistaa että Paavali kehottaa uuden liiton seurakunnan pyhiä seuraavasti: “Puhuen toisillenne psalmein, kiitosvirsin ja hengellisin lauluin. Laulakaa ja soittakaa sydämestänne Herralle” (Ef 5:19).

”Runsaasti asukoon teissä Kristuksen Sana. Opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikella viisaudella, psalmein, kiitosvirsin ja hengellisin lauluin, laulaen kiitollisina sydämissänne Jumalalle” (Kol. 3:16). Psalmien kirja oli laulukirja josta ammennettiin ylistystä, kiitosta ja laulua Herralle. Ja niin kuin olemme jo todenneet, heprean seitsemän ylistyksen sanaa sisällyttävät usein myöskin ruumiillisen ilmaisun sydämen ylistyksen lisäksi. Tässä muutama ylistyksen ilmaisumuoto jotka löydämme Raamatusta, ja erityisesti Psalmeista:

1. Käsien kohottaminen: ”Kohottakaa kätenne pyhäkköön päin ja kiittäkää Herraa” (Ps. 134:2, Ps. 141:2, 1 Tim. 2:8).
2. Riemuhuuto: ”Kiitosuhri-virsi. Kohottakaa riemuhuuto Herralle, kaikki maa” (Ps. 100:1, Ps. 66:1, Matt. 21:9).
3. Käsien taputtaminen: ”Paukuttakaa käsiänne, kaikki kansat, kohottakaa Jumalalle riemuhuuto (Ps. 47:2, Ps. 98:8, Jes. 55:12).
4. Laulaminen: ”Halleluja! Veisatkaa Herralle uusi virsi: ylistysvirsi hänelle hurskasten seurakunnassa” (Ps. 149:1, Ps. 47:7-8, Ps. 22:4).
5. Soittaminen: ”Ylistäkää häntä vaskirummuilla ja karkelolla, ylistäkää häntä kielisoittimilla ja huiluilla. Ylistäkää häntä helisevillä kymbaaleilla, ylistäkää häntä kumisevilla kymbaaleilla (Ps. 150:3-

- 5, Ps. 33:3, Ps. 149:3).
6. Karkelointi (tanssi): ”Ylistäkööt he karkeloiden hänen nimeänsä” (Ps. 149:3a) ”Ja Daavid hyppi kaikin voimin Herran edessä” (2 Sam. 6:14a, 6:16, 2 Moos. 15:20).
7. Ilo ja riemu: ”Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa hänen kasvojensa eteen riemulla” (Ps. 100:2, Ps. 149:2, Fil 4:4).
8. Kumartuminen (polvistuminen): ”Kumartakaa Herraa pyhässä kaunistuksessa, vaviskaa hänen kasvojensa edessä, kaikki maa” (Ps. 96:9, Matt. 2:11, Luuk. 17:15-16.)
9. Seisominen: ”Katso, kiittäkää Herraa, kaikki te Herran palvelijat, jotka öisin seisotte Herran huoneessa” (Ps. 134:1). ”...seisoa joka aamu kiittämässä ja ylistämässä Herraa, ja samoin joka ilta” (1 Aik. 23:30, 2 Aik. 20:19).
10. Antaminen/uhraaminen: ”Antakaa Herralle hänen nimensä kunnia, tuokaa lahjoja ja tulkaa hänen kasvojensa eteen, kumartakaa Herraa pyhässä kaunistuksessa” (1 Aik. 16:29, Ps. 96:8, Fil. 4:18, Ap. 10:4).
11. Kielillä puhuminen/laulaminen: ”Mirä siis tehdä? Minun tulee rukoilla hengelläni mutta myös ymmärrykselläni. Minun tulee laulaa kiitosta hengelläni mutta myös ymmärrykselläni” (1 Kor. 14:15, 17, Ap. 2:11, Ap. 10:46).
12. Puhumalla/lausumalla: ”Iloitkoot ja riemuitkoot sinussa kaikki jotka sinua etsivät; ne, jotka sinun autuuttasi rakastavat, sanokoot aina: ”Ylistetty olkoon Herra!”” (Ps. 40:17, Ps. 34:1, Ps. 18:4)

Listaa voisi kenties jatkaa, mutta tässä ainakin yleisimmät Raamatun tavat ylistää ja kiittää Herraa. Käy läpi tuo lista huolella, ja ota vaikka esille Raamattu ja tutki jokainen kohta erikseen. On hyvä muistaa ja muistuttaa itseämme ja toinen toisiamme, että Raamattu antaa meille suuren vapauden ylistää Jumalaa koko olemuksellamme. Viimeinen Psalmi, 150, loppuu seuraavaan jakeeseen: ”Kaikki, joissa henki on, ylistäkää Herraa! Halleluja!” Saakoon jokainen meistä kokea tämän todeksi, yksilöinä ja seurakunnissamme. Ei pakonomaisesti, vaan vapaudesta käsin, sillä ”Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus” (2 Kor. 3:17).

PASTORI PETRI KOSONEN

Kuin tulenläpi

Kun joudumme elämässämme kohtaamaan rakkaan ihmisen menetyksen, se on tragedia, joka on kuin tulen läpi kulkeamista. Sitä ei voi kiertää, eikä ole oikotietä. Tulen keskellä ollessaan ihminen yrittää välillä suojella itseään, mutta kaikki keinot ovat väliaikaisia ja tehottomia.

Väistämätön totuus on, että mikään ei voi muuttaa tapahtunutta tosiasiaa. Sen kanssa on elettävä koko loppuelämä. Tohtori Kay Tabolt (Care Notes, suomennos) kirjoittaa: ”Suru ei ole ongelma, joka pitää ratkaista, eikä sairaus, joka pitää hoitaa, vaan prosessi, mikä täytyy elää.” Ja jokaisen täytyy saada käydä prosessia omalla tavallaan ja ajallaan. Surutyö ei seuraa meitä etukäteen ennustettavaa polkua, mikä tulee määrättyyn päätökseen. Surusta on olemassa vääriä käsityksiä ja myyttejä kuten esimerkiksi, että ”en pääse yli”. Elämä ja sen perspektiivi muuttuu, kun todella läheinen ja rakas ihminen kuolee. Mikään ei enää koskaan ole täysin sama. Runoilija Paul Irion sanoo (suomennos): ”Elämä voi olla sama, kun menettää jonkun helyn, mutta ei koskaan, kun menettää aarteen.”

Suru on raskas taakka, joka koettelee kaikilla elämänalueilla. Se koettelee henkistä ja fyysistä terveyttä, avioliittoa ja ihmissuhteita. Se voi kyseenalaistaa elämämme perustuksia läpikotaisin niiden ydintä myöten. Jopa luottamus Jumalaan voi joskus horjua. On monia kysymyksiä, joihin ei tule koskaan vastausta. Se on erämaakokemus, missä

monenlaiset tunteet, syyllisyys, viha, epäilykset, saattavat kaaosmaisesti myllertää sisäisessä maailmassa. ”Surukohtaukset” ovat luonnollisia ja kuuluvat asiaan. Niitä saavat aikaan asiat muistojen kirjosta, jotka panevat liikkeelle tunteiden vyöryn kuin tsunamin meressä.

Jumala kestää ja sallii meidän purkauksemme. Hän ei halua, että kiellämme itsemme ja tunteemme, vaan että olemme aitoja ja totuudenmukaisia, ja että meillä on rohkeutta olla avoimesti ja vilpittömästi oma itsemme. ”Katso totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden” (Ps. 51:8). Totuudenmukaista suhtautumista surevat tarvitsevat myös lähimmäisiltään. Oikeanlainen empatia on syvällistä mukanaelämistä ja herkkyyttä, jota henkilö osoittaa toisen tunteita ja kamppailuja kohtaan. Apua tarvitseva kokee saavansa ymmärrystä ja osanottoa. ”Kantakaa toistenne taakkoja, niin te toteutatte Kristuksen lain” (Gal. 6:2).

Miten voin kantaa toisten taakkoja? Usein paras tapa on kuunnella kärsivällisesti. Se on monelle vaikeata. Hyvä kuuntelija on suuri lahja sellaiselle, jonka täytyy saada purkautua, tiedostaa ja lajitella omia tarpeita ja tuntemuksiaan. Pelkästään herkkä kuuntelu voi olla kuin balsamia kipeille haavoille. Jokaisella ihmisellä on tarve tulla kuulluksi. Armollisuus ja toisensa hyväksyminen sellaisena kuin hän on, ovat hoitokeinoja, joita Paaavali suosittelee roomalaisille: ”Hyväksykää siis toinen toisenne, niin kuin Kristuskin on hyväksynyt omikseen teidät, Jumalan kunniaksi” (Room. 15:7).

Tällaisia ajatuksia, prosessin tässä vaiheessa rakkaan Markuksen muistolle.

MARJA ARPONEN

Viisi äitiä

Äitien elämäntaloita tulee silloin tällöin esiin täällä lähetyskentällä eri muotoisina erilaisissa tilanteissa. Viimeisen vuoden aikana minua on puhutellut viiden äidin elämäntalot.

Ensimmäisen tapasimme täällä kampuksellamme. Lähetystyöntekijät Anu Heikkilä ja Briitta Pietikäinen auttavat tässä kaupungissa olevia köyhiä perheitä. Avun tarvitsevia on lukemattomia. Eräs äiti oli yksi niistä. Äidin jalat ovat lapsihalvauksen jäljiltä vääntyneet vaikeasti ja käveleminen ei onnistunut muuten kuin erikoisessa ne-

Toisen äidin tapasimme myös täällä kampuksella. Anu ja Briitta halusivat auttaa myös häntä. Kehitysvammainen lapsi Afrikassa on usein suuri huolen ja murheen aihe perheessä. Jo se, että kamppailee terveiden lasten ruuan ja koulututtamisen kanssa, on monille ylivoimainen tehtävä. Mitä se sitten onkaan, kun perheeseen syntyy vaikeasti vammainen lapsi. Tällä äidillä oli suuri huoli miten hänen lapsensa käy. Lähetit halusivat auttaa pojan äitiä siten, että tarjosivat hänelle koulutuksen ja alkupääoman oman pikkukaupan avaamiseen. Näin äiti sai mahdollisuuden myös koko perheen auttamiseen, mutta ennen

Äiti 2

linkontin asennossa, jossa jalat ja kädet mahdollistivat yhdessä hitaan liikkumisen paikasta toiseen. Tuskainen liikkuminen ei kuitenkaan ollut äidin suurin suru. Äitinsä ainoa tyttö häpesi tuota äidin liikkumistapaa niin paljon, että 15-vuotiaana hän päätti karata kotoaan. Anu ja Briitta halusivat auttaa äitiparkaa. Pääkaupungissa, Addiksessa oli myynnissä hyväkuntoinen rullatuoli. Se hankittiin ja äiti kutsuttiin kampukselle sitä vastaanottamaan. Harvoin näkee niin onnellista hymyä kuin sillä hetkellä tuon äidin kasvoilla hänen suorittaessaan ensimmäiset lykkäykset uudella rullatuolillaan. Mutta mikä sai äidin vielä enemmän onnelliseksi, tiivistyi hänen sanoissaan: "Nyt ei minun tyttärenti tarvitse enää hävetä äitiään."

kaikkea tämän vammaisen pojan huolehtimiseen. Kuva, jonka Anulta sain, puhuttelee minua usein. Pienen pojan suussa oleva tikkari on hänelle sillä hetkellä suurin ilon aihe. Äidille taas suuren helpotuksen tuo tietoisuus siitä, että toimeentulo on turvattu ja elämä jatkuu.

Kolmannen äidin tapasimme hiljattain ollessamme Kanadan vieraiden kanssa matkalla puskassa. Suomalaisten rakentaman pienen sairaalaklinikan kadulla rautapetillä istuivat äiti, ja noin puolentoista vuoden ikäinen pikkupoika. Ensi silmäyksellä totesimme pojan langanlaihojen jalkojen riippuessa äidin sylissä velttoina, että ainoastaan Jumalan ihme voisi saada tuon pojan joskus tavalla tai toisella liikkumaan. Minulle jäi erityisesti mieleen äidin ja pojan silmät. Syvä huoli, pelko, tuska, ahdistus – lähinnä ne tulevat mieleen molempien katseesta. Kielimuuri välillämme tuntui

Äiti 1

epäreilulta. Ei ollut sanoja rohkaisuun. En tiedä, onko tuolla pikkuklinikalla keinoja ja välineitä tuon pojan auttamiseen. Lyhyen vierailun jälkeen poistuessamme ovesta, äidin katse jäi kysyväksi: Onko kukaan, joka voisi auttaa? Tämä on minun rakas pikku poikani, Auttakaa! Poistuessamme emme edes tienneet mitä rukoilla. Herra paranna, tee ihme, tai ota hänet luoksesi. Auta sinä, jolle kaikki on mahdollista.

Neljäs äiti tuli koko maailman tietoisuuteen viime vuonna, Japanin tsunamin aikaan. Ihmeellinen kertomus levisi internetissä koko maailman tietoisuuteen; äidin täydellisestä uhrautumisesta pienen poikavauvansa tähden. Pelastustiimi löysi äidin

sortuneiden betonijärkäleiden alta. Hänen selkensä ja päänsä olivat kuolettavasti vaurioituneet putoilevien kivimassoja alla. Mutta sylissä, käsien alle hän oli suojannut pienen poikavauvansa, jonka pelastustiimi löysi elävänä ja hyvässä kunnossa. He löysivät myös äidin kännykän, johon äiti oli näppäillyt viimeisen viestinsä pikkuvauvalleen ja samalla koko maailmalle: "Jos selviät tästä elävänä, sinun tulee aina muistaa, että rakastan sinua." Kännykkä kiersi pelastustiimiläisten käsissä ja he lukivat tuon viestin hiljaisina, kaikilla kyynelneet silmissä. Oman henkensä uhrauten äiti pelasti pienokaisensa. Se on esimerkki täydellisestä rakkaudesta.

Viides äiti seisoo hiljaa kolmen ristillä riippuvan kuolevan miehen äärellä. Golgatan keskimmaisella ristillä riippuu kauheissa tuskissaan hänen rakas poikansa. Tajunnan jo sumetessa pojan silmiin osuu hänen äitinsä. Rakkaus pakottaa hänet vielä äärimmäisen tuskankin keskeltä lausumaan äidilleen huolenpitoa ja rakkautta sisältävät sanat, jotka on kirjattu Kirjojen Kirjaan: "Äiti katso poikasi," ja vieressä seisovalle ystävälleen: "Poika katso äitisi." Nuo sanat sisältävät vastuun ja rakkauden hänen äitinsä elämästä ja tulevaisuudesta. Samalla miehellä on myös tänään kaikille äideille, kaikkialla maailmassa rohkaisun, rakkauden, toivon ja tulevaisuuden sanat: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon" (Matt. 11:20).

SAM TUOKKOLA

Alla linkki Japanin tsunamin sankaritekoon:
<http://www.youtube.com>

Kolme sukupolvea Keniassa

Ilta oli laskeutunut Afrikan ylle ystävänpäivänä 2012, kun kone Boeing 747-400, 415 matkustajan kanssa kiihdytti vauhtiaan Nairobi, Kenian pääkaupunkia kohti. Istuin koneessa ystäväme ja työtoverimme (Kenian ajoilta), Mirjan kanssa. Hän oli menossa Kenian kautta Tanzaniaan sisarensa luo ja minä Nairobiin perhettämme tapaamaan. Smertsi oli jäänyt reippaalla mielellä hoitokotiin siksi aikaa.

Lensimme Kenian yllä. Katseilin ikkunasta ulos ja sydämessä läikähti, tuolla on se rakas maa, jossa saimme Herraa palvella ja työtä tehdä kenialaisten keskellä ja heidän kanssaan. Näin muutamia tuikkivia valoja. Siellä emännät laittelevat perheilleen iltapalaa, monet hyvinkin niukoista eväistä. Turkanassa, aavikolla, hikoillaan kuumudessa, jopa illan tullen. Paljolti yöt vieterään taivasalla. Niin mekin aina teimme. Toisaalla, vuoren rinteillä, värjötellään viileässä ja haetaan

Maria, Matias, Anni, Kristian, Jareemiah, Markus ja Jaidan Takkunen

lämpöä tulen läheisyydestä. Yhtäkkiä ajatuksissani olen keskellä erästä tapahtumaa noin 30 vuotta sitten Elgon vuorella, Getuamba nimisellä kylällä. Herra oli anta

nut herätyksenajat tuolle kylälle kuten kautta Kenian. Niinpä uskovien ryhmä halusi muodostua seurakunnaksi ja rakentaa kirkon. Smertsi ahersi veljien kans-

sa. Työtä oli tehty voimia säästämättä. Kirkko oli valmistunut ennätysajassa ja pirteä seurakunta kokoontui monta kertaa viikossa. Jälleen kerran meidät oli kutsut-

tu sinne Sanaa julistamaan. Iloinen nuori uskovien ryhmä ylisti Herraa pelastuksesta riemullisesti laulaen rumpujen soidessa. Iloisessa rytmissä jopa jalka nousi. Samaan riemuun yhtyi Smertsi, suomalaisen jäyhän miehen jalka nousi kepeästi.

Kokouksen jälkeen meidät kutsuttiin, kuten aina, lounaalle. Saarnaajan vaimo oli tehnyt parastaan, maukkaan kana-aterian. Yritimme vastustella, sillä sadepilvet lähestyivät uhkaavasti. ”Eivät ne tänne tule,” vakuutteli saarnaaja. Aterian loppuvaiheessa saarnaaja käväisi ulkona, mutta palasi huudahtaen. ”Lähtekää kiireesti, alkaa sataa.” Porhalimme matkaan nopeitten hyvästien jälkeen. Smertsi ajoi tuhatta ja sataa, tietäen erään mutaisen tieosuuden. Liian myöhään! Tie oli mutavelliä. Afrikassa sade on ”saavista kaatamista” ei pientä tihkua. Smertsi yritti vauhdilla läpi, mutta auto luisui perä edellä ojaan. Iloksenne kohta pai-

JATKUU SIVULLA 8

Ensimmäinen äitienpäivä

Meille syntyi elokuussa 2011 pikku tyttö, Linnea. Miehenä on helppo sanoa ”me synnytimme”. Vaimo on asiasta hiukan eri mieltä. On ollut ihmeellistä nähdä Linnean jatkuva kehitys kuukausien kuluessa. Tutkijat kertovat, että vauvan kiintymyssuhde äitiin on olennainen osa tervettä kehittymistä. Linnean kiintymyssuhde Neean on niin vahva, että isän välillä käy jopa kateeksi. Joskus keskiyön huutoon ei auta mikään muu kun äidin syli. Isä näyttää kai pienokaisen mielessä pimeässä pelottavalta. Mutta ei tyttöä siitä voi syyttää; aamulla peiliin katsoessa itsekkin usein säikähdän!

Ensimmäinen äitienpäivä on käsillä ja suunnitelmat on kovet. Aamiainen pitää saada tarjoiltua sänkyyn ennen tyttären heräämistä – eli herätyskello pitää asettaa viideksi. Äiti

Neea, Linnea ja Pekka

itse tietysti herää herätyskelloon isää ennen. Neea meillä yleensä työntää minut unen mailta asettamaan herätyskelloa sammuttamaan. Aamukahvin tuoksulla meidän talon äidin

herättäminen taitaa jäädä haaveeksi. Kukat tietysti haetaan päivää ennen äidin tietämättä ja piilotetaan johonkin koloon, jota äiti ei näe. Mutta eihän se ole mahdollista. Kaikkihan tietää, että äidit kuulevat, näkevät ja tietää kaiken. Pipariksi taitaa mennä yllätyskukkakin.

Linnean kanssa lauletaan ja kiitetään äitiä sitten oikein olan takaa. Tyttö ei tie-

tysti vielä puhu ja isin lauluäänä on parhaimmillaankin vaikeaa kuunneltavaa. Mutta ajatushan se tärkein on, eikö totta?

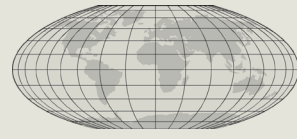
Kun Linnean äidin juhlapäivän alkuhuuma haalenee, on aika soittaa omalle äidilleni. Sanat eivät koskaan riitä kuvaamaan kiitollisuutta ja rakkautta, jonka sydämessäni äitiäni kohtaan koen. Mutta yrittää pitää kuitenkin. Usein puhelu pitää lopettaa ennen kun asia loppuu, koska sunnuntaiaamun kokous kutsuu. Yhtenä vuonna puhelu vierähti niin, että tulin kirkkoon vasta pari minuuttia vailla kokouksen alkua. Astuin kokouksen johtajana suoraan puhujanpönttöön tervetuloa toivottamaan kaikki paikalla olevat äidit. Onneksi kokous ei kärsinyt. Itse uskon Jumalankin olevan tyytyväinen siihen että huomioimme äitejämme.

Äitienpäivän tienoilla on hyvä keskittyä elämämme alkuvuosien tärkeimpään henkilöön. Ilman äitiä kukaan meistä ei olisi täällä. Riippumatta siitä minkälainen suhteesi omaan äitiisi oli tai on, jokaisella meistä on syytä kiitokseen. Äidit enemmän kuin ansaitsevat merkkipäivänsä.

PASTORI PEKKA PERHO

Lähetystyön Viesti

www.lahetys.info

ULKOLÄHETYSKASSA - USA
Ulla Saari
ullasaari@gmail.com
LÄHETYSKOORDINAATTORIN
YHTEYSTIEDOT
Ari Rocklin
ari@lahetys.info

Vainion perheen kevätyviesti Turkista

Koko Turkki on kokenut 40-vuotteen runsaslumisimman, pitkän ja kylmän talven. Päivälämpötila on ollut vasta viikon verran +10 asteen tienoilla mutta yöt ovat viileitä vain asteen, pari nollan yläpuolella. Uludagssa (laskettelukeskus) on ennätyselliset yli 3 metriä lunta. Vielä pari päivää sitten satoi lunta ja räntää Suomi-vieraidemme "kunniaksi".

Anne on ollut melkein parin viikon ajan päätoiminen tulkki. On ollut käyntejä sairaaloissa ja hammaslääkäreissä opettajien ja heidän perheidensä kanssa. Siinä ohella opettamista, asuntojen huoltamista ja suunnittelua jo seuraavan kouluvuoden opettajien asumisesta. Juuri eilen tuli varmistus kesätyöstä Äänekosken terveyskeskuksessa. Se on taas suuri kiitosaihe!

Kenny jakselee hyvin ja hänen koulumenestys on ollut hyvä. Nyt alkaa siten luku-urakointi toukokuussa olevia Cambridge-testejä varten. Olemme alkaneet harjoitella lukemista ja kirjoittamista myös suomen kielellä. Ensi vuonna tilaamme hänelle on-line suomen kielen kurssin suoritettavaksi, josta saa arvostelun lukion lopputodistukseen. Kenny on innokas urheilija. Harjoituksiin ja peleihin meneekin 2-4 iltaa viikossa sekä näiden lisäksi vielä srk:n nuortenillat.

Poikkesin entisen talonmiespariskunnan luona. Viemisiä oli iso kassallinen vaatteita, osa aivan uusia, jotka olivat kaapissa roikkuneet jo pitkän aikaa käyt-

tämättöminä. Se ei ollut ainut viemiseni. Tällä kertaa varasin jälleen Uuden testamentin ja videon "Maria Magdaleena", joka kertoo Jeesuksesta Marian perspektiivistä.

Ennakkoon ilmoittamatta soittelin heidän ovikelloaan. Ilolla ja halauksin minut otettiin vastaan heidän kellariasuntoonsa. Taas kerran muisteltiin menneitä ja he ihmettelivät kuinka kukaan muu talon (14 asuntoa) monista entisistä asukkaista ei heitä muista.

Kerron pariskunnasta, jonka rouvala on sokeritaudista johtuen munuaiset lakanneet toimimasta ja hän käy kolme kertaa viikossa neljä tuntia kestävässä dialyysissä. Puheemme kiertyi taas tuohon vaikeaan sairauteen, joka on kestänyt jo 7 vuotta. Talonmiehellä itsellään on ongelmia hampaattensa kanssa ja lupasin viedä hänet tutulle uskovaishammaslääkärillemme. Aloin kertoa hänelle taivaallisesta lääkäristä, joka haluaa auttaa ja huomasi, että maaperä oli nyt muokkaantunutta ja pehmeää. Muutama vuosi sitten he kertoivat, että he eivät tarvitse meidän 'Kirjaa'. Kävimme läpi Jeesuksen sovitus työn, joka islamilaisille on niin perin vaikeaa ymmärtää. Uskoa ainoastaan, ei järjellä vaan sydämelä. Muslimin on vaikea uskoa, että yksi voi kuolla koko maailman ihmisten puolesta. Sain luvan jättää "Incilin" - Uuden testamentin ja videon. Rouva kertoi, ettei hän osaa lukea, mutta pyytää miestänsä lukemaan hänelle joka päivä. Mikä muutos oli tapahtunut; Incil otettiin vastaan ja sitä luvattiin lukea. Sisimpäni pom-

pahti. Harras rukoukseni on, että Jeesus saisi ilmestyä heille aivan konkreettisesti, ja että Pyhä Henki saisi avata heidän ymmärryksensä. Kiitos eträ kannatte heitä kanssamme rukouksin.

Tänään oli päivä jota on odotettu ja rukoilu tapahtuvaksi. Edellisessä uutiskirjeessä kerroimme "Yasam"-seurakunnasta, joka aloitti toimintansa loka-kuussa. Jokin aika sitten kokoukseen tuli pitkähiuksinen, tatuoitu moottoripyöräjengiläinen vaimonsa kanssa. Hän tuli seuraavanakin sunnuntaina ja sitä seuraavana. Hän oli todellinen etsijä, jolle Jeesus ilmestyi osoittaen arpisia käsiään. Hän on tuonut kokoukseen kavereitaan ja perhekuntaansa, kaikki jengiläisiä kuten hänkin. Tänään hänet kastettiin neljän muun kanssa Altenteppen protestantisessa seurakunnassa. Kaikki kastettavat antoivat todistuksensa ennen kastetoimitusta. Hänen jengiytävänsä olivat seuraamassa toimitusta. He kaikki olivat innostuneita ja näyttivät ymmärtävän, mitä heidän ystävälleen on tapahtunut. He iloitsivat aidosti, eikä käytöksessä ollut mitään ylimielistä. Rukouksemme on, että uudet kastetut saisivat kasvaa uskossaan ja kokea Jumalan todellisuuden. Uskomme, että pian saamme jälleen juhlaa samoissa merkeissä.

Meistä usein tuntuu, että työ etenee niin kovin hitaasti ja uupumus valtaa. Tänään saimme kokea, että kun Jumalan Pyhä Henki saa vaikuttaa ja aukaista ymmärryksen ja sydämen, ei ole muuta vaihtoehtoa kuin antautua Jumalalle.

HANK VAINIO

Kolme sukupolvea Keniassa

JATKOA SIVULLA 7

kalle tuli neljä miestä. Nousin autosta ja pyysin heiltä apua työntämään auton tielle. He yrittivät, mutta auto ei liikahtanutkaan, ja miehet jatkoivat matkaa. Istuin autoon täristen kylmästä, olin läpimärkä. Ristin käteni ja kysyin Jumalta: "Eikö Sinulla olisi ketään, joka tulisi auttamaan meitä?" Hyvä, kun olin päässyt lauseen loppuun, niin auton ikkunaan kopistettiin, siinä seisoivat kolme miestä. He sanoivat auttavansa. Smertsi vastasi: "Ei tarvitse, odotam-

me sateen loppuvan ja tien hieman kuivuvan." Smertsi oli ajatellut, miten kolme pystyisi siihen, mihin ei neljä pystynyt. "Me autamme," toistivat miehet. Minä hyppäsin autosta ulos miesten avuksi. En ehtinyt koskettaakaan autoa kun miehet nostivat sen tielle ja Smertsi huristeli parempaan kohtaan odottamaan minua. Käännyin miesten puoleen kiittäkseni heitä, mutta HEITÄ EI ENÄÄ OLLUT SIINÄ. ENKELEITÄ, riemuitsin ja luistellen riensin kuraisella tiellä Smertsin luo.

Loppumatka, noin 60 km

sujui hyvin. Kotona Smertsi kiiruhti tekemään takkaan tulet, jonka edessä kuivat vaatteet vaihdettuani, koko illan lämmittelin. Enkä tullut sairaaksi. Siinäkin meidän ihmeellinen Herramme varjeli. Olimme saaneet kokea suuren ihmeen! Olimme nähneet tummaihoiset, swahilia puhuvat enkelit. Havahduin mietteistäni. Kone laskeutui Nairobiin kentälle ja kohta sain olla rakkaitten, Markuksen ja Jeremiah'n halauksessa, ja hiukan myöhemmin Marian perheen syleilyssä.

Sain viettää ihanan, iki-

muistoisen, lähes kolme viikkoa perheen hyvässä huomassa. Kuitenkin kaikki ikävöimme isää ja pappaa, Smertsiä. Samana päivänä, kun palasin kotiin Smertsi oli joutunut sairaalaan. Lasten rohkaisevat sanat ovat lohduttaneet, erikoisesti sanat: "Jumalan kädessä isä on elämänsä elänyt, tämänkin vaiheen hän on Jumalan kädessä." Niin se on, hyvä lukijani Jumalan kädessä on hyvä olla.

KENIA- JA SUOMI- TERVEISIN
ANNI TAKKUNEN

Josefin elämää

*Ei ollut helppoa Josefin elämä
sai paljon jo pienenä kärsiä,
kun veljet häntä kadehti
ja monin tavoin kiusasi.*

*Hän äitinsä pienenä menetti
ja veljet myivät Josefin orjaksi.
Lienee ollut pojalla tuska valtava,
kun makasi kaivon pohjalla.*

*Ja vaikka hän veljiä rukoili: armahtakaa.
Ei muuta kuin karavaaniin saa
ja vierasta maata kohti vaan
nyt kameleilla kuljetaan.*

*Potifarille joutui hän orjaksi
ja hyvin häntä palveli,
vaan sielläkin koki vääryyden
kuin ei suostunut polulle syntien.*

*Hänet vankityrmään heitettiin,
mutta sielläkin Jumala varjeli niin,
että sai vanginvartijan suosion.
Vaan ikävä vankityrmässä on.*

*Kun sai seurakseen juomanlaskijan
ja leipurin kopissa vankilan,
niin heidän unensa oikein selitti
ja niin kävi kuin Josef ennusti.*

*Pääsi juomanlaskija virkaansa takaisin,
mutta farao hirtätti leipurin.
Ei juomanlaskija Josefia muistanutkaan,
kun pääsi taas hovia palvelemaan.*

*Mutta Jumala näki Josefin
ja kun faraon unista kyseltiin
eikä niitä kukaan osannut selittää,
juomanlaskija muisti:Josef tää*

*meille kerran unet selitti.
Voisiko olla nytkin avuksi?
Ja niin Josef haettiin tyrmästä
ja sai seisoa faraon edessä.
Selitykset faraon unihin
antoi Jumala mieleen Josefin.*

*Ja niin ihmeellisesti johdatettiin,
että Josef korkeaksi ylennettiin.
Sai koko Egyptin maan hän hoitaakseen
ja näin tuli avuksi isälleen, veljilleen,*

*jotka kotona nälkää näkivät
ja Egyptiin kerjuulle lähtivät.
Josef antoi veljilleen anteeksi,
kun ensin heitä hän koetteli.*

*Ja niin kertomus lopun sai ihmeellisen,
kun oli Jumala johtanut kaiken sen.
Jakob isä, jolle Joosefin kuolleen
kerrottiin,
saikin vielä näin poikansa takaisin.*

*Niin ihmeellinen on Jumalan tie.
Hän meidänkin elämän hetkiä vie
ja vaikka usein on tuskaa ja vaikeaa,
elämäämme Hän sittenkin johdattaa.*

Tuulikki Metsola

Minulla oli hyvä äiti

Anja Kansanen syntyi Jyväskyläs-
sä tammikuun 16. päivänä 1939.
- Olen perheen toiseksi vanhin lap-
si, Rauni siskoni oli minua puolitois-
ta vuotta vanhempi. Minun jälkeeni
syntyi Osmo -41 ja Mirja -43. Äitini
kertoikin, kun Mirjan syntymän jäl-
keen meitä oli neljä alle viisivuotias-
ta, niin ulos lähdeittäessä saatuaan
nuorimmaisen puettua, oli vanhin
jo riisunut vaatteensa, kun tuli kuu-
ma. Myöhemmin syntyivät Kai -46 ja
Irma -50. Heidän välissä syntyi poi-
ka, joka kuoli jo sairaalassa.

Meitä oli kuusi lasta. Kyllä siinä äidillä oli
kovasti työtä. Oli sota-aika ja isä oli viisi
vuotta sodassa. Muistan tapauksen, kun
heräsin yöllä ja näin äidin istumassa ikku-
nan vieressä ja itkevän. Ulkona pommit va-
laisivat taivasta. Äiti sanoi isän olevan jos-
sain tuolla, eikä tiedä missä on. Hänellä oli
myös pelko meidän lasten puolesta.

Äiti sai myös sota-aikana tiedon isän-
sä kuolemasta. Hän otti minut mukaansa
ja lähdettiin hautajaisiin. Mutta kävi niin,
että emme ehtineet laivaan ja palasimme
kotiin. Äiti sanoikin, että se oli Jumalan
johdatusta, koska isä tuli haavoittuneena
sodasta kotiin.

Muistan, kun olin kesäsiirtolassa ja mi-
nulla oli äitiä kovasti ikävä. Kun tulín ko-
tiin äitini kysyi: ”Oliko siellä hyvä olla?”
Minun vastaukseni oli: ”Mukavaa, mutta
kotona ja taivaassa on parempi olla kuin
kesäsiirtolassa.”

Meillä oli uskovaan koti ja kävimme

koko perheenä kokouksissa. Olin 12-vuo-
tias kun tulín uskoon Lammilla kotiko-
kouksessa. Tunsin silloin, että oli minun
aikani tulla uskoon ja nostin käteni mer-
kiksi ja puolestani rukoiltiin. Olin todella
iloinen, kun sain sen jälkeen kertoa muil-
le, että olen uskossa. Muistan, kun äiti oli
aina kotona tullessamme koulusta kotiin.
Hän oli hyvin iloinen ihminen ja en muis-

ta hänen suuttuneen koskaan. Minä olin
pienenä äidin sydänpöy ja Rauni oli äi-
din apu.

Vuodet kuluivat ja perheemme muutti
Turkuun ja liityimme Turun Helluntaiseu-
rakuntaan. Löysin siellä uskovaisen puoli-
son ja perustimme perheen. Meille syntyi
Anne-tyttö vuonna -65 ja Pia -72. Olimme
onnellinen, pieni perhe. Toivoin aina, että
voisin olla samanlainen äiti omille lapsille-

Anne, Anja-äiti ja Pia

Anni Rautava

ni, kuin minun äitini oli meille.

Sitten meitä kohtasi suuri suru ja me-
netyt. Aviopuoliso ja isä kuoli vaikeaan sai-
rauteen lasten ollessa vielä pieniä. Olimme
murheen murtamia. Se oli meille kovaa ai-
kaa, mutta ajattelin että lasten takia mi-
nunkin pitää ryhdistäytyä. Jumalan avul-
la pääsin siitä niin, että elämä voi jatkua.
Yhdessä selvisimme päivä kerrallaan eteen-
päin vaikka ikävä ja kaipaus oli suuri.

Mieheni siunasi meidät sairastuvoteel-
laan ja kehotti meitä lähtemään Kanadaan.
Vanhempani ja veljeni perheineen olivat
muuttaneet sinne. Niinpä sitten saimme
asiat kuntoon ja muutimme tänne vuonna
1979. Muutaman vuoden kuluttua tapasin
täällä leskimiehen ja menimme naimisiin.
Hänellä oli Helen-tyttö ja hän tuli per-

heemme kolmanneksi tytöksi.

Tytöt saivat jo nuorena antaa elämän-
sä Jeesukselle ja elää seurakunnan keskellä.
Anne ja Pia löysivät myös uskovaiset puo-
lisot ja minulla on viisi ihanaa lastenlasta,
joista iloitsen kovasti. Helen asuu nykyään
Suomessa. Minulla on ollut suuri ilo tyttä-
reistäni ja rakastan heitä suuresti. Emme
voi muuta kuin kiittää Jumalaa, kun yh-
dessä saamme iloita perheistämme.

Täällä menetin myös vanhempani ja
veljeni. Sain olla lähellä äitiä ja isää heidän
vanhuudessaan ja olla auttamassa heitä
sairauksien aikana, loppuun saakka. Siitä
olen todella iloinen. Minulla oli hyvät van-
hemmat, joista saan olla kiitollinen Juma-
lalle. Lopuksi tähän vielä lause: Jokainen
päivä on lahja Jumalalta.

KOONNUT IRMELI ROUHIAINEN

Perhepastori Lake Worthissa

JATKOA SIVULTA 2

töissä ja harkitsee suuntautumista muutusuunnittelijaksi.
Laura, kuopus, on lopettelemassa lukiota ja lähdössä ke-
sällä lähetysmatkalle Koreaan. Häntä kiinnostaa Korean
ja Kiinan kielet.

Mitä usko Jeesukseen merkitsee sinulle henkilökohtaisesti?

Usko on tulos suhteestamme Kristukseen. Hänen tuel-
lee kasvaa ja meidän vähetä. Uskoni Jeesukseen värittää
kaiken sen mitä teen ja myös paljon sitä mitä en tee. Ru-
kouksesta esimerkiksi on muodostunut elämäni jatkuva
prosessi. Rukous pitää mielen terveenä ja suhteemme Kris-
tukseen tuoreena. Itse asiassa ihmettelen kuinka elämää
voisi elää ilman Jeesusta? Hänessä riippuu koko elämäni,
perheeni, työni ja kutsumukseni. Uskoni alkuaajoista asti
olen aina halunnut olla mukana seurakunnan toiminnas-
sa. ”Modus Operandi” halu kehittää itseäni, on tehnyt mi-
nusta ikuisen opiskelijan. Se on johtanut minut rikkaille
löytöjen poluille Kristuksessa.

Kuinka pidät suhteesi Jumalaan läheisenä?

Yritän omassa elämässäni noudattaa Jeesuksen meille anta-
maa esimerkkiä ja tehdä tekoja, joita näen Hänen tekevän.
Muuta ehkei tarvitsisi sanoakaan, mutta haluan lähemmin
seuraavassa selvittää toteamaani. Ensimmäiseksi, meidän
hengellinen näkökyky on harvoin 20/20, siksi meidän tu-

lee päivittäin kehittää ”näkökykyämme” Jumalan työssä.
Toiseksi, on sanottu, että elämämme aikana tapaamme
kolmenlaisia ihmisiä. Niitä jotka tarttuvat työhön ja saavat
asioita aikaiseksi, niitä jotka seuraavat sivusta, mutta eivät
osallistu ja viimeiseksi nukkuvien joukko, joka ihmette-
lee, mitä tapahtui. Minä itse haluan olla osana tätä ensi-
mäistä ryhmää. Mutta tulee huomata, että osallistuminen
evankeliumin työhön vaatii meiltä ruumiillista, hengellis-
tä ja emotionaalista uhrautumista ja kehitystä. Kolman-
neksi, sanonnassa: ”Emme voi elää positiivista elämää ne-
gatiivisella asenteella,” on paljon syvyyttä. Yksi Raamatun
suosiopaikkojani tältä alueelta on Fil. 4:4-8. Paavali rea-
listina ymmärsi, että ainoa tapa jolla ilo Herrassa on pysy-
vää, on tuoda elämän paineet Herran tietoon rukouksin
ja pyytämisin. ”Ja tämän tehtyäimme Jumalan rauha on
varjeleva meidän ajatuksemme Kristuksessa Jeesuksessa.”
Neljänneksi, Ed Russo, eräessä seminaarissa, kohdisti huo-
miomme seuraavaan: ”Jos menneisyytemme muistot ovat
meille rakkaampia kuin näkymme tulevaisuudesta, niin
olemme alkaneet kuolla.” Siksi pyrin pitämään näkyni
tulevaisuudesta kirkkaana.

Kuinka jaat sanomaa Jeesuksesta työelämässäsi tai lähestyessäsi uskosta osattomia kanssamatkaaia?

Elän avoimesti työkavereiden ja uskosta osattomien ys-
täviäni keskellä aina valmiina jakamaan apuani tarvitta-
essa. Sanonta: ”He eivät välitä, kuinka paljon tiedät, en-
nen kuin tietävät kuinka paljon välität,” pitää paikkansa.
Hengellinen pumppaaminen on monesti vain vahingoksi.
Olisi tärkeämpää opetella aktiivisen kuuntelemisen tai-

toa, niin että meille tulisi todellinen kyky ymmärtää lä-
himmaisemme tarpeet ja avunhuudot. Kysyn myös usein
itseltäni: ”Onko minun elämäni heidän keskellään sellais-
ta, jota joku heistä haluaisi itselleen? Eläkö minä suolalla
maustettua elämää?” Jos teemme mitä saarnaamme, niin
Herra on luvannut vahvistaa Sanansa sitä seuraavien merk-
kien kautta.

Mitä Såde ja sinä odotatte Lake Worthin Kotikirkon lapsityöltä?

Teemme tätä meille uskottua lapsityötä kaiken sen tiedon
ja taidon mukaan mitä osaamme. Halunamme on luo-
da sellainen ilmapiiri ja omaksua toimintamallit, jotka
muokkaavat soveliaan maaperän lapsen hengelliselle kas-
vulle. Jumala ei meidän muoteistamme juuri välitä. Hä-
nelle on tärkeä sydämen avoimuus Pyhän Hengen äänelle
ja toiminnalle. Me odotammekin voimakasta Pyhän Hen-
gen läpimurtoa lasten ja henkilökunnan piirissä. Toivee-
namme on, että monet Kotikirkon lähiympäristön lapset
ja myös heidän vanhempansa tulisivat tuntemaan Jeesuk-
sen. Sydämemme hartain rukous on kuitenkin se, että
lapsi, joka on kasvanut KIDS kirkossa (lastenkirkkomme
nimi) on valmis pyhäkouluajan jälkeen siirtymään nuor-
tenryhmään, tukevasti Raamattuun istutettuna, valmiina
ottamaan vastuuta ja luottamaan Jeesukseen kaikissa elä-
män tilanteissa.

Kiitos teille, Såde ja Esa kaikesta siitä mittaamatto-
masta uurastamisesta, jota teette lasten parissa voimianne
säätämättä! Saakoon Jumalan siunaus levätä työnne yllä
joka hetki!

SANNA MUTKA

Jumalan palvelija Uuno Palonen, seurakunnan paimen 1912 - 2012

Jumalan mielen mukainen mies, Jumalan lapsi, on päässyt kotiin. Taivaassa juhlitaan Jumalan ruhtinaan kotiutumista. Uuno veljemme, rakas paimen, on päässyt lepoon. "Muitakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa kuinka heidän vaelluksensa on päätynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa" (Hepr. 13:7).

Edellä olevaan kehotukseen liittyy mielestäni saumattomasti Jaakobin kirjeen opetus luvusta 2 jakeet 20 – 22. Erityisesti jae 22: "Huomaat, että usko vaikutti yhdessä hänen tekojensa kanssa ja teoista usko tuli täydelliseksi."

Saarnaaja, seurakunnan paimen, Uuno Palonen oli saanut Jumalan kutsun ja sen mukaiset armoitukset työhönsä evankeliumin sanan julistajana ja uskovien sielunhoitajana. Hänen saarnansa eivät olleet hienojen puhujalahjojen osoittamista, vaan Pyhän Hengen voiman ja Jumalan rakkauden palon täyttämiä kehotuksen sanoja.

- Olin 11-vuotias poikanen, kun Turun kaksi seurakuntaa, Siion ja Smyrna viettivät ensimmäisiä yhteisiä juhlia Vähävikisten juhlasalissa. Noista juhlista alkoi prosessi, mikä johti kahden seurakunnan yhdistymiseen ja vanhojen asioiden anteeksi pyytämiseen ja antamiseen. Kaikes-

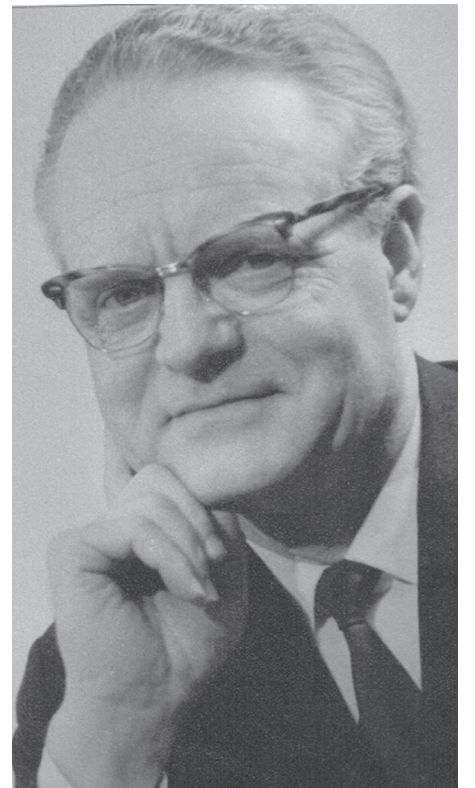
sa tässä oli alkuunpanijana Uuno Palonen. Hänen sydäntään raastoi veljien väliset erimielisyydet. Hän oli rauhanrakentaja.

Vuonna 1945 seurakunnat yhtyivät ja Uuno-veljestä tuli seurakunnan saarnaaja. Hänen sydämellään oli erikoisesti myös pyhäkoulutyö. Pyhäkouluja pidettiin silloin jo eripuolella kaupunkia ja minäkin tulin vedetyksi siihen työhön Uunon innoittamana jo 13-vuotiaana. Uunon esimerkki ja opetus lastentyön tärkeydestä ovat olleet elämässäni erittäin tärkeitä. Kuitenkin voimakkain saarna, minkä rakkaalta Uuno veljeltäni koskaan kuulin ja jonka kaikista saarnoista parhaiten muistan, saarnattiin ylhäällä rukoushuoneen katon lähellä maalarin telineellä. Rukoushuonetta oli kunnostettu, ja nyt oli seinien maalaus vuorossa. Silloin ei oltu vielä keksitty rullilla maalata, vaan pensselillä siinä maalasimme vierekkäin laudalla istuen. Siinä istuessamme tokaisin nuoren miehen viisaudella: "Kuule, mitä sinä seurakunnan saarnaaja täällä teet seiniä maalaamassa? Sinulla on niin paljon tärkeämpiäkin tehtäviä." Muistan vielä hyvin, yli 60 vuotta myöhemmin, Uunon vastauksen: "Kuule Kalle, minä opin sodassa lääkintämiesten ryhmänjohtajana palvellessani, että jos minä menen edellä, pojat tulevat perässä." Esimerkin vaikutus on paras opetus. Tämä oli myös Jeesuksen opetus opetuslapsilleen

ja kehotus meillekin. Tätä opetusta olen koettanut seurata niin ammatissani kuin seurakunnan palvelutehtävissä.

Vuonna 1945, seurakuntien yhdyttyä, alkoi Turussa ja sen ympäristössä herätys. Rukoushuoneella pidettyjen kokousten lisäksi lähti yksi tai kaksi joukkoa seurakuntalaisia, joskus useampiakin, viikkoiltoina ympäristöä pitäjiin pitämään herätyskokouksia. Yksi innokkaimmista tässäkin työssä oli seurakunnan saarnaaja, Uuno Palonen. Monia ihmisiä tuli uskoon ja seurakunnan jäsenmäärä kasvoi. Moniin meistä tämä into ja sielun palo, jota Uunosta hehkui, jätti elämänaikaisen valmeuden ja halun olla mukana seurakunnan toiminnassa sen eri muodoissa.

Vuosien varrella tapasimme aina silloin tällöin ja aina sain tuntea samaa veljes' rakkautta. Viime vuosina yhteydenpito jäi minun osakseni ja koetin melko säännöllisesti soittaa vanhalle paimenelleni ja ystävälleni, Uuno Paloselle. Aina hän oli yhtä iloinen ja kiitollinen yhteydenotosta. Yhdessä muistelimme vanhoja aikoja Suomen Turussa. Hän myös vakuutti minulle rukoilevansa joka päivä minunkin ja perheeni puolesta. Siihenkin huomautukseen liittyi sanaton opetus ja kehotus minulle jatkaa rukouksetjua. Jeesuksen opetus seurakunnan paimenille oli olla edelläkävijä, tiennäyttävä ja esimerkki laumalle. Tämän esimer-

kin havainnollistajaksi minulle ja monille sadoille muille, Jeesus oli asettanut rakkaan veljemme Uuno Palosen. Taivaallinen Isämme saakoon kiitoksen ja kunnian siitä opetuksesta ja perinnöstä, mitä Hänen palvelijansa niin auliisti ja pyyteittä jakoi vuosikymmenien aikana.

Uuno Palonen muutti iäsiin majoihin 17.3.2012. Hänen hautaustilaisuutensa pidettiin Muuramen hautausmaalla huhtikuun 9. päivänä, joka olisi ollut hänen 100-vuotis syntymäpäivänsä. Muistotilaisuus Jyväskylän Siion-temppelissä. Omaiset kiittävät osanotosta.

KAARLO SUOMELA

Uusi tilaus □ Uusinta □ Todistaja

Nimi _____

Osoite _____

Puh. _____

Katso, milloin tilauksesi päättyy.
Se näkyy osoitelapussa.
Jos siinä on esim. merkintä 101(10-12),
tilaus päättyy numeroon 10 eli tämän vuoden lopussa.

Tilaushinnat

Kanadan vuosikerta	\$35.00
USA	\$40.00
Muut maat	\$45.00 Euroina 40

(Ilmestyy 10 kertaa vuodessa)

Liitä mukaan sekki tai money order nimellä

Mission Press Society

1920 ARGYLE DRIVE
VANCOUVER B.C. V5P 2A8

E-MAIL: editor@todistaja.com

Todistaja

1920 ARGYLE DRIVE
VANCOUVER B.C. V5P 2A8
E-MAIL: editor@todistaja.com

Tervehdys sinulle ystävä,

Sinun lahjoituksesi auttaa meitä jatkamaan Todistaja Lehtien levittämistä ympäri maailmaa. Mission Press Society toimii lahjoitusten turvin. Todistaja Lehti pyrkii painetun sanan avulla auttamaan ihmisiä saamaan kosketuksen elävään Jumalaan. Kiitos sinulle!

Nimi _____

Osoite _____

Puh. _____

Haluaisin lahjoittaa Todistajalle:

☐ \$50.00

☐ \$100.00

☐ \$250.00

☐ \$500.00

☐ Toinen Summa \$ _____

Voit osoittaa lahjasi nimellä Mission Press Society. Lahjoitukset ovat virallisesti verovähennykseksi kelpaavia Kanadassa.

Perhe palsta

Pieniniemen lapset perheineen järjestivät 45-vuotis Häpäpäivä juhlan maaliskuun 4. 2012 Osmo ja Hilikka Pieniniemelle! Päävastuun onnistuneesta juhlasta kantoi Virpi Pieniniemi.

Seppo Antturi 80 vuotta

Hyvä naapuri ja rakas uskonveli Seppo täytti merkkivuotensa 14.4. 2012.

Hän asuu BC:n White Rockissa ja viettää päivänsä kirjojen parissa, tutkii Raamatun totuuksia ja rukoilee monien puolesta. Eeva-vaimo muutti joku vuosi sitten taivaan kotiin, joten Seppo elelee yksin. Tosin lapset ovat lähistöllä ja pitävät tiiviisti yhteyttä isään.

Vuosikymmenien kokemukset seurakunnissa, lehtityössä (mm. Todistajan toimittajana) jopa lähetykentällä ovat opettaneet kaikenlaista elämänviisautta, joten Sepon kanssa voi pohtia syvällisiä asioita. Yhteiset päiväkävelyt antavat meille terveyttä ja keskustelut ajankohtaisista ja ikuisista kysymyksistä henkistä pääomaa.

Seppo on malliesimerkki siitä, miten uskovainen ikämies palvelee Jumalaa. Hän on ahkerasti mukana Kotikirkon toiminnassa ja kantaa kuormaa. Samalla hän on aina valmiina muuttamaan Eevansa luokse, kun sellainen kutsu kuuluu. Herran seuraaminen kaikessa on tehnyt elämän rikkaaksi ja tasapainoiseksi.

Onnea Seppo ja kaikkea Jumalan hyvää edelleen.

Leevi naapurista

YHTEYSHENKILÖ INFO

Reino Partanen
1269 Forestwood Dr.
Mississauga, ON L5C 1J2
Puh. 905-896-0418
sirpar@rogers.com

Anna Annala
53 Shamrock Ave.
South Porcupine ON
P0N 1H0
705.235.2790
aviisi2000@yahoo.ca

Seija Sippola
9827 Palishall Rd. SW
Calgary, AB T2V 3T4
Puh. .281.7082
ssippola@shaw.ca

Pentti ja Airi Virtanen
109-920 Saskatoon Road
Kelowna BC
V1X 7P8
250.868.8309

May Adair
58 Mill Ranch Rd.
Naselle, WA 98638
Puh. 306.484.3401
madair@wwest.net

Marja-Liisa Raatikainen
214 Carl Ave,
Thunder Bay, ON
P7B 4Z7
mlraatikainen@gmail.com

Sinikka Martikkala
5110 Tilton Lake Rd.
Sudbury, ON P3G 1P2
Puh. 705.522.2394
s_r_martikkala@yahoo.ca

Liisa Liedes
163 River St. #1
Fitchburg, MA 01420-3025 USA
Puh. 978.343.9659

Eila Hyvarinen
9774 S. Midway Rd.
Dafer MI 49715 USA
Puh. 906.248.6610

Sinikka Lukkarinen
P.O. Box 103,
Broadview, SK S0G 0K0
Puh. 306.696.2253

Airi Tomminen
317-900 Tolmie Ave.
Victoria, BC V8X 3W6
Puh. 250.381.2418
tomminen@shaw.ca

Antti Rahko
c/o Finnish Church
1510 High Ridge Rd.
Florida, USA 33461
Puh. 561.254.8590

Paavo Wiitala
1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8
Puh. 604.734.5972
wiitala@shaw.ca

Reijo Metsälä
Velhontie 2 G 58
48350 Kotka
Finland, Europe
0445552506

Lahjoitukset ovat tervetulleita!

Royal-pankin asiakkaila on mahdollisuus käyttää suoraa tilillepanoa, mikäli sinulla on online-yhteys pankkiin. Ota yhteyttä toimistoon, jos olet kiinnostunut.

Donations are Welcome!

For Royal Bank customers who do on-line banking, it is possible to use the direct deposit option. Contact us if you are interested.
editor@todistaja.com
604.321.0555

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

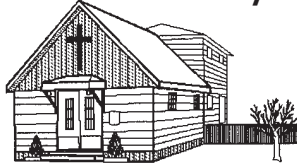
Finnish Pentecostal Church
Pastorit: Finnish: **Veikko Aro-Panula** 705 522-2164
English: **Markus Rukkila** 705 920 9818
843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 E-mail: siion@vianet.ca
Web sivu. http://siion.blogspot.com
Su • **Aamukokous** klo 10.00
• **English Service** klo 18.00
To • **Sana ja rukous** klo 19.00
Radio-ohjelmat: Sudbury La. klo 8.30 - 95.5FM.
Su. klo 7.30 - 98.9 FM. Timmins Su. klo 7.30 - 104.1FM.

Puhelinsana (705) 522-5540

TERVETULOA WELCOME

South Porcupine, Ontario

South Porcupinen Saalem-seurakunta

Finnish Pentecostal Church
199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh/Fax (705) 235-5025
aviisi2000@yahoo.ca

Su • klo 7:30 Radiolähetys Chapleau 95.9 FM, Hearst 92.9 FM, Kapuskasing 83.7 FM, Sudbury 98.9 FM, Timmins 104.1 FM
Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti
Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko

Finnish Pentecostal church
891 peoples rd,
Sault Ste Marie, ON, P6C3W1

Puh & Fax: 705-2538383 Sähköposti: finnchurch@gmail.com
Pastori Veli-Matti Suoperä 705-5423945 www.finnishchurch.com

Sunnuntaisin

Klo 10:00 am English Worship service
Nursery & Kids church

Klo 11:30 am Aamukokous
Keskiviikkoisin Klo 7pm Sana & Rukous
Torstaisin Klo 7pm Times of refreshing

Puhelinhartaus numerosta 705-253-2427

Minä iloitsin, kun minulle sanottiin: "Menkäämme Herran huoneeseen".

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evankelista **Liisa Liedes**
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. 978-343-9659
Rukouskokoukset kodeissa.
Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Lake Worth, Florida

KOTIKIRKKO

All Nations Church

1510 High Ridge Rd, Lake Worth FL 33461, USA

Pastori **Petri Kosonen**
(561) 252-5355

Perhepastori **Esa Ontermä**
(863) 414-0936

Puh/fax kirkolle: (561) 533-5716
Juhani Waarna (561) 319-4333

Puhelinsana 24 h: (561) 585-1110 Sähköposti:
info@kotikirkko.us Internet-kotisivu: www.kotikirkko.us

Su klo 10:00 am English Worship Service
klo 6:00 pm Iltakirkko

Ke klo 7:00 pm Prayer Meeting
klo 7:00 pm Youth

To klo 7:00 pm Sanan ja rukouksen ilta
Su klo 9:00 am Radio-ohjelma "Hyvät Uutiset"
asemalta WPBR 1340AM

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen
Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale, ON M2L 1B3
Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356

Pastori **Paavo Korpela** Puh. (416) 733-0854
Pastor **Darren Godfrey** Tel. (416) 733-0854
Internet-kotisivu. www.saalem.org

Su * Bayview Family church service 9:30
Aamukokous suomenkielinen 11:00
Ti * Päivärukoushetki 11:00
To * Sana ja Rukous 19:30
Pe * Nuorisoiita / Youth meeting 19:30
Puhelinhartaus 416 222-7474

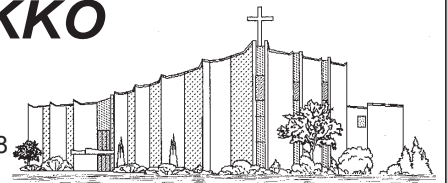
TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta
Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8
Puh. 604 325-5414

Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori **Klaus Lehtimäki** 604 451-4500
Jarno Karjanlahti 604 431-7400

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu klo 10:00
Sun • English Service & Sunday School 11:15 am
To • Rukousta ja Raamattua klo 11:00
Fri • Youth meeting 7:30 pm

Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO

Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
Joka toinen keskiviikko klo 13 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen

1148 Fonda Crt. S.E. Calgary, Alberta T2A 5S2
403-248-9907 e-mail: heinikainen@shaw.ca
Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö **Sinikka Lukkarinen** Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview SK. S0G 0K0

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1

Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587

e-mail: saalem@shaw.ca • Puhelinhartaus: (807) 767-7875

Pastori **Marko Selkoma** (807) 767-6927
Pekka Perho (807) 768-3680

Su • klo 10:00 Aamukokous
Sunday • 11:45 Family Celebration & Kids Church
Su • klo 18:00 Iltakokous kerran kuukaudessa
Ti • klo 11:00 Päivärukoushetki
Ke • klo 19:00 Sana & rukous
To • klo 13:00 Eläkeläiset joka toinen viikko
Thursday ABLAZE Worship, word & ministry
Friday • 8:00 pm Highway Youth
Radiolähetys Su • klo 5:45 asemalla 91.5FM ja klo 7.00
asemalla 103.5/104.5FM • Internet-kotisivu: www.saalem.com

Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

The Importance of the Table

I always grew up eating breakfast and dinner at the "family table", pretty much every night. I never gave it a second thought at the time, but as a mother, I now realize the value of that time.

I have been doing a great study with an intergenerational group of women and one of the topics we covered was the importance of eating at the "family table". Numerous studies have shown that children who eat at the table regularly suffer less with depression, are less likely to use drugs or alcohol, have better communication skills and value the opinions of their parents higher than their friends. And that is just the tip of the iceberg!

So why would families choose not to eat at the table? Perhaps, we are too busy. I never thought about it before, but Devi Titus, author of the study, pointed out that Christian families today are often more busy than other families. On top of extracurricular activities, being on the PTA and having social lives, there are also Saturday night services, Sunday morning services, Sunday evening services, practices for those on the worship team, and all the other wonderful ways that we volunteer. Is there anything inherently wrong with these things? No. But, it IS possible to be too busy doing good things.

Tony, Nadine and Isaac

So, our focus for this year has been to trim back our activities and focus more on family time. Not on fancy, expensive family time, but just being at home together often, eating together and talking about our days. One way that we have started to encourage our children more in their faith happens around our family table. We created a

"prayer pail" and in that pail are popsicle sticks filled with names of people we love who need prayer, or haven't yet received salvation. I'd like to say that we do it every night, but we don't. But the times that we do, I am amazed and blessed by my children's prayers for other people.

I asked our kids what their thoughts were about eating at our dinner table together, and here is what they had to say. Tori (18): "Eating at the table is respectful, it's family time, and it's the proper way to eat." Tony (12): "We get to pray and have a good meal and talk about what we did in the day." Isaac, (3): "It's my favorite time!"

So my challenge to everyone is to make time to eat at the table. It doesn't matter if you have a large or small family, if you are single but share meals with friends, or if you sojourn alone with the Lord. Set the table, make a healthy meal, and be blessed by the presence of the Lord.

"Here I am! I stand at the door and knock. If anyone hears my voice and opens the door, I will come in and eat with him, and he with me" (Rev. 3:20).

For a more indepth study of the spiritual benefits of eating at the table and for ideas on how to develop this time, take a look at "The Home Experience" by Devi Titus.

NADINE BEST

Spring into Hope

Purple and yellow crocuses, pushing their tiny noses through the dead leaves and lingering snow in my flower garden shout: "Spring is on its way!" Eagerly, I watch early lilies, daffodils and tulips spring from the barren earth in a riotous display of color and new life. Springtime holds the promise of release from cold, dark, wintery days.

Many women during the short, often cloudy days of January and February, experience a touch of the blues ranging from a vague feeling of sadness to more serious levels of depression. The excitement of holiday parties and family gatherings are over. We've said goodbye to family and friends whom we might not see again for months and returned to our normal routine, left with memories of happier times, a messy house and extra bills to pay. We awaken in the dark to prepare for work and see the sun set soon after we get home, leaving us to face long winter nights without the twinkling of Christmas lights.

Sad feelings sometimes arise from physical causes as well. If our frantic holiday pace tired us,

extra rest can renew our bodies and lift our spirits. Perhaps our diet needs improvement, or bad weather has limited our exercise options leaving our bodies crying for more. Maybe we just need more fresh air and sunshine.

Often feelings of sadness also come from deeper mental, emotional and spiritual causes. You may have heard it said that a woman is what she eats. Even more so, a woman is what she thinks. Whatever our mind dwells upon throughout the day inevitably shows up in our attitudes, speech and actions. Are you angry with someone? Angry thoughts eventually get us down. Are you worrying about something? Worry not only saps our mental energy, it also leads to those blue feelings. Are you feeling sorry for yourself because you recently endured disappointment or suffered the loss of a job or the death of a loved one? Wallowing in self-pity becomes a sure recipe for deep depression.

So, if cobwebs of negative thinking plague our minds, it is time for a mental "spring housecleaning". How to get rid of those cobwebs is the tricky part. It's not as simple as taking the vacuum or broom to that cobweb

lurking on your living room ceiling. We can't simply will ourselves to get rid of negative thoughts. We have to replace them with positive thoughts. Whenever a negative thought crosses your mind, try thinking of something lovely, kind, good or praiseworthy. When we let our minds dwell on these things, the positive thoughts chase the cobwebs of negative thinking away.

However, positive thinking is not enough to lift the spirits of someone who has suffered a great loss. I know this personally. Last November my beloved husband lost his battle with cancer. I've lived this winter alone in a big, empty old house where I hear distant echoes of the voices of happy children now grown, married and in homes of their own. I see flashing memories of a loving husband who worked beside me every day in our home-based business. Yes, I feel my loss, but rays from the sunshine of hope regularly dissipate the sadness, spreading beams of peace, joy and contentment.

Springtime is the season of hope. Not only do we see new life bursting forth around us, it is the time when Christians celebrate Easter, remembering how Jesus

Christ died to bear the penalty for our sins, then arose from the dead three days later. He didn't stay buried in that cold, barren tomb. His followers found his tomb empty. It contained only his burial clothes, lying like he was still wrapped in them. But he was gone! An angel asked them, "Why do you seek the Living One among the dead? He is not here, but he has risen" (Luke 24:5). On that Resurrection Sunday and for forty days afterward, Jesus physically appeared to his followers (Acts 1:2-6). He spoke with them. He ate with them. They saw him and touched him. They knew he was alive and that knowledge transformed them from fearful disciples who ran away and hid the night he was arrested to bold followers willing to proclaim their faith in Jesus their Messiah at the risk of imprisonment or death. Many of those early followers and

countless Christians since, have willingly died rather than give up their faith in Christ.

Christ's resurrection brings hope to all of us who have lost loved ones, for Jesus promised in John 14:19, "Because I live, you shall live also." New life is the promise of spring. Eternal life is the hope of Easter. Just as surely as spring bursts forth with renewed life each year, death is not the end for those who have trusted in Christ and acknowledged him as their Savior. Because Christ lives, we too shall live! There awaits a never ending life in a resurrected body impervious to disease, pain or suffering. Then our sad goodbyes will be turned into a glorious reunion. That is hope – a hope to cure the deepest wound in a saddened heart!

SHERRILL WHITTEN